

Dávid Fia királlyá lesz...

Köszöntés: „Jézus Krisztusnak, Dávid fiának, Ábrahám fiának nemzetségekönyve. [...] Összesen tehát Ábrahámától Dávidig tizennégy nemzedék, Dávidtól a babiloni fogságba vitelig is tizennégy nemzedék, a babiloni fogságba viteltől Krisztusig szintén tizennégy nemzedék (Mt 1,1.17).” Ámen.

Gyülekező ének: 78. zsoltár: „Hallgass én népem az én törvényemre...”

Fennálló ének: 161. dicséret 1. verse: „Siess keresztyén lelki jót hallani...”

Fő ének: 161. dicséret 2-6. versei: „Mert nem hiába ezt az ó törvénybe...”

Előfohász: „Én vagyok az Úr, ez a nevem, nem adom dicsőségemet másnak, sem dicséretemet a bálványoknak. A régebbiek már beteljesedtek, most újakat mondok. Még mielőtt kibontakoznak, tudatom veletek (Ézs 42,8-9).” Ámen.

Lekció: Krónikák I. könyve 11. rész 1-9. versei: *„Ezután egész Izráel összegyűlt Dávidhoz Hebrónba, és ezt mondta: Nézd, mi a csontod és húsdod vagyunk! Azelőtt is, amikor még Saul volt a király, te vezetted harcba és hoztad vissza Izráelt, és ezt mondta neked Istened, az Úr: Te leszel népemnek, Izráelnek a pásztora, te leszel népemnek, Izráelnek a fejedelme! Megjelentek tehát Izráel vénei a király előtt Hebrónban, és Dávid szövetséget kötött velük Hebrónban az Úr színe előtt. Ők pedig fölkenték Dávidot Izráel királyává, ahogyan kijelentette Sámuel által az Úr. Azután Dávid egész Izráellel együtt elment Jeruzsálem, azaz Jebúsz alá, ahol a jebúsziaiak voltak az ország őslakói. Jebúsz lakói ezt mondták Dávidnak: Ide ugyan nem jössz be! Dávid azonban elfoglalta Sion sziklavárát, és ez lett Dávid városa. Azt mondta Dávid: Aki elsőnek vág le egy jebúszit, az lesz a fővezér! Mivel elsőnek Jóáb, Cerújá fia jutott föl, ő lett a fővezér. Azután letelepedett Dávid a sziklavárban, ezért nevezték el azt Dávid városának. És Dávid kiépítette a várost körös-körül, a Milló-erődöt és környékét, Jóáb pedig a város többi részét állította helyre. Dávid egyre jobban emelkedett, mert vele volt a Seregek Ura.”*

Előima: Urunk, Istenünk! Különös útjaid vannak. Amikor Izráel végre felismerte Dávidban azt, akit Te már régen kiválasztottál, egy nép mondta ki: „a mi csontunk és húsup vagy.” Amikor pedig két vak ember találkozott Jézussal az út szélén, ők látták meg azt, amit sok látó ember még nem: hogy Ő a Dávid Fia. Mi sokszor éppen fordítva élünk. A szemünk nyitva van, mégsem ismerünk fel Téged. Meghalljuk a hangodat, mégis inkább a tömeg zajára figyelünk. Elmegyünk Melletted, miközben Te mész el mellettünk. Köszönjük, hogy Te nemcsak királyokat állítasz néped élére, hanem magad jössz el közénk Királyként.

Dávid erővel foglalta el a várat, Krisztus irgalommal veszi birtokba az ember szívét. Dávid uralma egy várost tett erőssé; Jézus uralma reményt ad annak is, akinek az élete romokban hever. Most arra kérünk, hogy miközben Igéd megszólal, ne csak a történeteket értsük meg, hanem felismerjük Bennük ugyanazt a hűséges Istent, Aki ígéretét évszázadokon át megtartotta. Adj nekünk a vakok bátorságából, hogy merjünk kiáltani Hozzád akkor is, amikor mások hallgatásra intenek. És óvj meg attól, hogy a sokat látók magabiztosságával elsetáljunk Melletted. Ha ma megállsz előttünk, ne engedd, hogy közömbösek maradjunk. Nyisd meg a szemünket arra, hogy a Dávid Fiában felismerjük a mi Urunkat, Aki nemcsak uralkodni akar fölöttünk, hanem könyörölni rajtunk mindörökkön örökké. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 296. dicséret: 1. verse: „Szép tündöklő hajnalcsillag...”

Textus: Máté evangéliuma 20. rész 29-34. versei: *„Amikor elindultak Jerikóból, nagy sokaság követte őt. És íme, két vak ült az út mellett, és amikor hallották, hogy Jézus arra megy, így kiáltoztak: Uram, Dávid Fia, könyörülj rajtunk! A sokaság azonban rájuk szólt, hogy hallgassanak el, de ők még hangosabban kiáltozták: Uram, Dávid Fia, könyörülj rajtunk! Jézus megállt, megszólította őket, és ezt kérdezte: Mit akartok, mit tegyek veletek? Ők ezt felelték: Uram, nyisd meg a szemünket! Jézus megszánta őket, megérintette szemüket, és azonnal visszanyerték látásukat, és követték őt.”*

**Jézust Ünneplő, élő keresztyén gyülekezet,
drága testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!**

Mai két igeszakaszunk első hallásra távol áll egymástól. Az egyik Dávid királlyá választásáról tudósít, a másik két vak ember meggyógyításáról szól Jerikó kapujában. Mégis ugyanaz a kérdés húzódik végig mindkettőn: **Ki a Király? És mit várunk a Királytól?** Az első történet Jeruzsálemben játszódik. De ne feledjük: Jeruzsálem eredetileg nem Izráel városa volt. A jebúsziai erődje állt ott. Pogány város volt. Dávid azonban elfoglalta, és ettől kezdve Jeruzsálem lett a király városa, Izráel reménységének központja. Amikor Izráel vénei Dávid elé járulnak, ezt mondják: **„Íme, a te csontod és a te húsod vagyunk.”** Ez nem udvariassági formula. Ez hűségnyilatkozat. Elismerik Dávidot királyuknak. De még ennél is fontosabb az, amit Isten mondott Dávidról: **„Te legelteted népemet, Izráelt, és te leszel fejedelme népemnek.”** A király tehát nem csupán uralkodó. Pásztor is.

Nemcsak hatalma van, hanem felelőssége is. Nemcsak vezet, hanem lehajol népéhez. Évszázadokkal később Jézus Jerikóból indul Jeruzsálem felé. Nem tudjuk, mikor érkezett Jerikóba, de azt igen, hogy ez az utolsó állomás Jeruzsálem előtt. Már közel a város. Már közel a virágvasárnap. Már közel a keresztség. Jézus tudja, mi vár rá. Mégis megáll. Máté evangélista azt írja, hogy nagy sokaság követte Jézust. Nem az ünnepre érkező zarándokokról beszél, hanem azokról, akik már Vele vannak az úton. Körülveszik. Kísérik. Lelkesednek Érte. De fel kell tennünk a kérdést: Aki Jézus közelében van, valóban követi is Őt? Hiszen Dávid körül sem csak hithű emberek álltak. Minden király mögött felsorakozik egy néptömeg. A néptömeg azonban még nem hitből élő közösség. Ma is könnyű az egyházhoz tartozni. Könnyű a sokasággal együtt haladni. De egészen más dolog Krisztust követni. Ekkor két vak ember kiált fel az út széléről: **„Uram, Dávid Fia, könyörülj rajtunk!”** Máté evangélista ismét két betegről beszél. Ahogyan evangéliumában több helyen is, itt is két tanú áll előttünk. Nem egyetlen ember történetét halljuk, hanem olyan bizonyágtételt, amely megerősíti: Jézus messiási hatalma nyilvánvaló. A megszólításuk különösen figyelemre méltó. **„Dávid Fia!”** Nem politikai jelszót kiáltanak. Nem földi királyt várnak. Nem új Dávidot keresnek. A Messiást vallják meg. Ő az, Akiben beteljesednek Isten ígéretei. Ő a Király. De nem olyan király, aki trónját félti, hanem olyan Király, aki megáll két vak ember mellett. És ekkor valami egészen megdöbbentő történik. A sokaság rájuk szól: **„Hallgassatok!”** Akik Jézust követik, el akarják hallgattatni azokat, akik Jézust keresik. Milyen fájdalmas kép! És milyen ismerős. Nem először történik ilyesmi. Amikor gyermekeket vittek Jézushoz, a tanítványok akkor is akadályt jelentettek. Jézusnak kellett rájuk szólnia: **„Ne tiltsátok el őket!”** Testvéreim! Krisztus egyháza is kerülhet olyan helyzetbe, hogy akaratlanul akadállyá válik az evangélium útjában. Amikor fontosabb lesz számunkra a rend, mint az irgalom. Amikor jobban őrizzük megszokásainkat, mint Krisztus hívását. Lehet olyan templomi csend, amelyben nincs helye a szenvedő ember

kiáltásának. Pedig a csend önmagában áldás, de csak akkor, ha nem némítja el a könyörgést. A két vak azonban nem hallgat el. Még hangosabban kiáltanak: **„Uram, Dávid Fia, könyörülj rajtunk!”** Nem vitatkoznak a tömeggel. Nem sértődnek meg. Nem fordulnak vissza. Jézushoz kiáltanak. Ez a hit. A hit nem az emberek reakcióitól függ, hanem Krisztushoz ragaszkodik. Figyeljük meg, mit kérnek! Nem pénzt. Nem alamizsnát. Nem kenyeret. Nem politikai szabadságot. Egyetlen dolgot kérnek: **Könyörületet.** Milyen régen halljuk ezt a szót! És milyen nagy szükség volna rá. Nemcsak a világban. Hanem közöttünk is. Sokszor mi, Krisztus egyháza sem tudunk igazán együtt érezni. Gyorsan véleményt mondunk, de nehezen hordozzuk egymás terheit. Könnyebben ítélünk, mint vigasztalunk. Pedig Krisztus népe csak akkor marad Krisztus népe, ha Urának irgalmát tükrözi. Az irgalmas samaritánus (ld. Lk 10,25-37) lelkületére van szükségünk. Olyan egyházra, amely lehajol. Olyan gyülekezetre, amely meghallja a kiáltást. Olyan közösségre, amely Krisztushoz vezeti az embereket, és nem áll közójük. Jézus ekkor megáll. Micsoda vigasztalás! A Király megáll. Nem siet tovább Jeruzsálem felé. Pedig tudja, hogy ott vár rá a szenvedés. Mégis megáll két névtelen ember miatt. Így teljesedik be az, amit Dávidról mondott az Úr: **A király pásztor.** Jézus a jó Pásztor-Király. Ő nemcsak vezeti nyáját. Meg is látja azt, aki elveszett. Majd megkérdezi: **„Mit akartok, mit tegyek veletek?”** Nem azért kérdezi, mert nem tudja. Hanem azért, mert hitvallásra hívja őket. Mit vártok tőlem? Ez a kérdés ma nekünk is szól. Mit várunk Krisztustól? Csak annyit, hogy segítsen a bajainkban? Hogy biztosítsa mindennapi kenyerünket? Hogy néha megvigasztaljon? Vagy valóban azt várjuk tőle, amit senki más nem adhat? A vakok válasza egyszerű: **„Uram, hogy megnyíljon a szemünk.”** Ők nem pusztán látni szeretnének. Új életet kérnek. Új látást. Olyan látást, amely felismeri a Messiást. Olyan látást, amely túltekint ezen a világon. Olyan látást, amely Isten országát keresi. Jézus megszánja őket. Megérinti a szemüket. És azonnal látnak. De Máté evangélista nem itt fejezi be a történetet. Hanem ezzel: **„És követték őt.”**

Ez a döntő. Nem csupán meggyógyultak. Tanítványokká lettek. A sokaság együtt haladt Jézussal. A meggyógyítottak azonban követték Őt. A sokaság jelen volt. Ők odaszánták az életüket. Itt kapcsolódik össze a két bibliai rész. Izráel vénei azt mondták Dávidnak: „**A te csontod és húsdod vagyunk.**” A két vak nem mond ilyen esküt. Ők ennél többet tesznek. Követik Jézust. Életükkel vallják meg, hogy Ő a Király. Nem szavaikkal koronázzák meg. Engedelmességükkel. Testvéreim! A kérdés ma sem az, hogy jelen vagyunk-e a sokaságban. Nem az, hogy az egyházhoz tartozunk-e. Nem is az, hogy ismerjük-e Jézus nevét. Hanem az: **Követjük-e a Királyt?** Van-e bennünk elég alázat ahhoz, hogy kimondjuk: „**Uram, Dávid Fia, könyörülj rajtam!**” Mert aki így kiált Krisztushoz, azt Ő nem küldi el. Megáll. Megszánja. Megérinti. Új látást ad. És aki Krisztustól új látást kapott, az már nem csupán lát. Királyt talált. Ezért követi Őt. A kérdés ma sem az, hogy látunk-e. Hanem az, hogy **kit követünk.** Ámen.

Utóima: Urunk Jézus Krisztus! Ma két vak ember kiáltását hallottuk, és közben rá kellett döbbenünk, hogy nem mindig az a legnagyobb nyomorúság, ha valaki nem lát, hanem az, ha látónak gondolja magát, miközben nem ismer Téged. Ezért most nemcsak a világért könyörgünk, hanem önmagunkért. Könyörülj rajtunk! Könyörülj rajtunk, amikor megelégszünk azzal, hogy a sokaság részei vagyunk. Amikor ott vagyunk körülöttem, de nem Veled járunk. Amikor ismerjük a szavaidat, de nem engedelmeskedünk Neked. Amikor beszélünk Rólad, de nem követünk Téged. Könyörülj rajtunk! Bocsásd meg, amikor mi is csitítjuk a kiáltókat. Amikor türelmetlenek vagyunk a kérdezőkkel. Amikor terhünkre vannak a sírók, a keresők, a gyermekek vagy azok, akik újra és újra ugyanazzal a fájdalommal állnak elénk. Bocsásd meg, amikor fontosabbá válik számunkra a rend, mint az irgalom, a megszokás, mint az evangélium, és a nyugalmunk, mint egy ember üdvössége. Adj nekünk olyan szívet, amely nem elhallgattatja, hanem meghallja a kiáltást. Urunk, Te megálltál Jerikó kapujában, pedig Előtted volt Jeruzsálem, a kereszt és a szenvedés. Köszönjük, hogy senki nyomorúsága nem volt számodra jelentéktelen. Köszönjük, hogy ma is megállsz annál, aki Hozzád kiált. Ezért most mi is Hozzád kiáltunk: Könyörülj rajtunk! Nyisd meg a szemünket, hogy felismerjük bűneinket, de még inkább a Te kegyelmedet. Nyisd meg a szemünket, hogy meglássuk azokat, akiket eddig észre sem vettünk. Nyisd meg a szemünket, hogy ne csak a mulandót keressük, hanem a Te országodat. És amikor majd kilépünk ebből a templomból, ne engedd, hogy csupán egy istentisztelet emléke maradjon bennünk. Add, hogy úgy induljunk tovább, mint

azok a meggyógyított emberek: nemcsak látó szemmel, hanem Hozzá ragaszkodó szívvel. Mert a legnagyobb ajándék nem az, hogy megváltoznak a körülményeink, hanem az, hogy Téged megtalálhatunk, és követhetünk. Ezért kérünk: ne engedd, hogy csak csodáid csodálói legyünk. Formálj bennünket tanítványaiddá. Hallgasd meg könyörgésünket, Dávid Fia, irgalmas Királyunk. Ámen.

Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok...

Adakozás: „Adjatok, és adatik nektek... (Lk 6,38).”

Áldás: „Én pedig meglátom orcádat, mint igaz ember, öröm tölt el, ha meglátlak, amikor fölébredek (Zsolt 17,15).” Ámen.

Záró ének: 304. dicséret 6-9. versei: „Isten Báránya, jövel,...”

Hamar István: A könyörületes Jézus

Jézus, míg a földön járt,
Gyógyított és prédikált.

Egyszer Péter hívta meg
Anyósa volt nagybeteg.

Este széjjel száll a hír:
Itt a Mester Péternél!

Künn az utcán bús sereg:
Összegyűlt a sok beteg.

Égő szemmel sóvárgott
Sánta, vak és megszállott.

Nyílt végre az ajtó,
Megjelent a Megváltó.
– Jézus könyörült.